

Tað er ikki langt millum brosinu, tá Poul Jákup og Andrias koma í gongd

Tvær ferðir Poul Jákup Thomsen

framtiðini eru serstakliga vánalig.
- Vit eru fyra føroyingar upp

gjøgnum søguna, ið hava fingist við slíkt. Tað eru Janus Kamban,

Listamaðurin í djúpari hugsavnan

Fridtjof Joensen, Hans Pauli Olsen og eg. Tað koma ikki fleiri enn vit. Vit eru teir síðstu. Um tú hyggur at akademinum í Danmark, so er hetta ein farin tíð. Nýggja ættarliðið málur ikki eingongd longur, kemur sum eitt suff frá myndahøggaranum, áðrenn hann leggur afturat.

- Eg var til eina fernisering í Aarhus seinast eg var niðri. Har var ikki ein pensil at hóma. Í staðin var alt yrkingar, teknifilmur, teldur og slíkt. Slíkt gevi eg ikki nógv fyri, sigur Andrias Andreassen, meðan hann ger enn eina tillaging á bringumyndina av fyrrverandi orkestruleiðaranum.

Andrias evnar kjálkan til

smáu tillagingar. Ikki minst, tá hann bráðliga steðgar á og studerar modellina, tí har var eitt hvørt lítið eyðkenni ella andlitsbragd, ið fangaði hansara eyga, ið hann ikki hevur varnast fyrr enn nú.

Tað er týðiligt, at hóast

hetta ikki er eitt lønt arbeiði, ið Andrias Andreassen er í holt við, so tekur listamaðurin arbeiðið í størsta álvara. Og tað harmar hann eisini almikið, at útlitini fyri, at handverkið eigur eitt pláss í føroyska listaheiminum í

Modellin eygleiðir listamannin í verki